

РЕШЕНИЕ

№ 7004

гр. София, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 25.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **7288** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Х. А. С., чрез адв. Ч. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПAM/ №23-5310-000054 от 08.05.2023 г., издадена от Началник група към ОДМВР-К., с която е наложена ПAM по чл.171, ал.1, т.1, б.“б.“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят релюзира доводи, че не са налице фактически основания за издаването ѝ, които да обосноват налагането на ПAM. Твърди се, че в недостатъчна степен е спазена установената от закона форма, изискуема се съгласно нормите на чл. 172, ал. от ЗДвП и чл.59, ал.2 от АПК, като в заповедта се съдържали някакви семпли мотиви и са посочени някакви фактически основания на издаване на заповедта, но същите не отговаряли и не изпълнявали изискванията на закона. В случая бил цитиран номера на акта за установяване на административно нарушение /АУАН/, като дори не била посочена правната квалификация на деянието, установено с този акт. Допуснато било съществено процесуално нарушение, изразяващо се в не посочване на датата на извършване на нарушението, както и не било посочено дали е издаден талон за медицинско изследване. Според жалбоподателя, оспорената заповед съдържала противоречие между изложените мотиви и направеното административно разпореждане, тъй като не били посочени факти, обосноваващи наличието на

нормативен акт, във връзка с който да е наложена ПАМ, което нарушавало правото на защита на субекта на мярката. В конкретния случай посочените в оспорваната ПАМ фактически твърдения били идентични със ЗПАМ № 23-5310-000053/08.05.2023 г. на началника на група при ОДМВР К., с който отново е наложено на основание чл.171, т.1, б.б от ЗДвП, временно отнемане на СУМПС за срок от 18 месеца. Поддържа се, че неправилно административният орган е наложил две административни мерки за едно нарушение. Моли съда да отмени обжалваната заповед. Претендира разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуален представител поддържа жалбата. Оспорва констатациите в съставения акт, като в случая въз основа на АУАН № GA772691/08.05.2023 г. административният орган издал две заповеди- едната с последни цифри 54 по това дело и другата заповед с последни цифри 53, по която е образувано друго дело в АССГ № 7290/2023 г., на 49 състав. С АУАН били установени две нарушения и административният орган издал два броя ЗППАМ. Позовава се на тълкувателно решение на ВАС, в което е посочено, че за всяко едно нарушение следва да бъде наложено отделно наказание, но изтъква, че ПАМ не е санкция. Моли съда да провъзгласи нищожността на обжалваната заповед, тъй като са налице предпоставките за това. Счита заповедта и за незаконосъобразна. Претендира разноски, съгласно представен списък.

Ответникът, не се представлява по делото.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.02.2023 г. на жалбоподателя Х. А. С. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия GA № 772691/08.05.2023 г., за нарушения по чл.5, ал.3, т.1, пр.1 ЗДвП и чл.174, ал.3, пр.2 ЗДвП, за това че на 08.05.2023 г. в 01:14 часа, в [община], по Автомагистрала „С.“ при км 47+500, в посока към [населено място], управлява собствения си лек автомобил М. С63АМГ 4Матик с регистрационен номер СВ0190СР, като водача управлява МПС след употреба на алкохол. Водачът е изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабр. номер 0264, с отчетени 0.68 промила алкохол в издишания от водача въздух в 00.40 ч. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 139068 в ФСМП [населено място]. 2.Водачът отказва да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство Дрегер Друг Тест 5000 ARMF 0082. Издаден талон за медицинско изследване 141476.

Въз основа на съставения АУАН Серия GA № 772691/08.05.2023 г., Д. В. Д. на длъжност Началник група към ОДМВР К., с-р Пътна Полиция К., упълномощен със заповед номер 2773-1046/30.06.2017 г. издал оспорваната в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №23-531-000054/08.05.2023 г., с която на основание чл. 22 от ЗАНН, е наложена на Х. А. С. ПАМ по чл.171, т.1, б.“б.“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, за това, че: на 08.05.2023 г. около 01:14 часа в община Д. на път АВТОМАГИСТРАЛА № А-3 като водач на МПС- М. С 63 АМГ4МАТИК, с рег. [рег.номер на МПС] , При обстоятелства: По АМ "С.“ при км 47+500 и в посока към [населено място] управлява собствения си лек автомобил М. С63АМГ 4Матик с регистрационен номер СВ0190СР като водача управлява МПС след употреба на алкохол. Водача е изпробван за

употреба на алкохол с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с фабр. номер 0264, на който индикатора отчете 0.68 промила алкохол в издишания от водача въздух в 00.40ч. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 139068 в ФСМП [населено място]. 2.Водача отказва да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство Дрегер Друг Тест 5000 ARMF 0082. Извършил: 1) ОТКАЗВА ДА МУ БЪДЕ ИЗВЪРШЕНА ПРОВЕРКА С ТЕСТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ УПОТРЕБАТА НА НАРКОТИЧ. В-ВА ИЛИ ТЕХНИ АНАЛОЗИ И НЕ ИЗПЪЛНИ ПРЕДПИСАНИЕ ЗА ХИМИКО- ТОКСИКОЛОГИЧЕН ЛАБ.ИЗСЛЕДВАНЕ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА УПОТРЕБАТА НА НАРКОТИЧНИ ВЕЩЕСТВА ИЛИ ТЕХНИ АНАЛОЗИ, с което виновно нарушил: чл. 174 ал. 3 пр. 2 от ЗДвП.

Въз основа на същия АУАН Серия ГА № 772691/08.05.2023 г., Д. В. Д. на длъжност Началник група към ОДМВР К., с-р Пътна Полиция К., упълномощен със заповед номер 2773-1046/30.06.2017 г. издал и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №23-531-000053/08.05.2023 г., с която на основание чл. 22 от ЗАНН, е наложена на Х. А. С. ПАМ по чл.171, т.1, б.“б.“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, за това, че: на 08.05.2023 г. около 01:14 часа в община Д. на път АВТОМАГИСТРАЛА № А-3 като водач на МПС- М. С 63 АМГ4МАТИК, с рег. [рег.номер на МПС] , При обстоятелства: По АМ "С.“ при км 47+500 и в посока към [населено място] управлява собствения си лек автомобил М. С63АМГ 4Матик с регистрационен номер СВ0190СР като водача управлява МПС след употреба на алкохол. Водача е изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с фабр. номер 0264, на който индикатора отчете 0.68 промила алкохол в издишания от водача въздух в 00.40 ч. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 139068 в ФСМП [населено място]. 2.Водача отказва да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство Дрегер Друг Тест 5000 ARMF 0082. Извършил: 1) УПРАВЛЯВА МПС, ТРАМВАЙ ИЛИ САМОХОДНА МАШИНА С КОНЦЕНТРАЦИЯ НА АЛКОХОЛ В КРЪВТА НАД 0,5 НА ХИЛЯДА ДО 0.8 НА ХИЛЯДА ВКЛЮЧИТЕЛНО, с което виновно нарушил: чл. 5 ал. 3 т. 1 пр. 1 от ЗДвП.

На 22.05.2023 г. е издадено Наказателно постановление №23-1139-001183 от Началник Сектор в ОДМВР К., С-р Пътна полиция К., с което на Х. А. С. са наложени административни наказания: 1. чл.174, ал.1, т.1 от ЗДвП- глоба в размер на 500лв., лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца; 2. чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП- глоба в размер на 2000лв., лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца. Всичко- глоба в размер 2500 лева, лишаване от право да управлява МПС за 30 месеца.

Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка.

При проведения разпит в качеството на свидетел на Е. С. Г. сочи, че докато управлявала автомобила, в който бил и жалбоподателя, по автомагистралата, получила паник- атака, тъй като ги засякъл тир и отбили в аварийната лента. Жалбоподателят махал за помощ на минаващите автомобили, но никой не спрял. Преминаващ патрулен автомобил спрял и жалбоподателят говорил нещо с тях и им свалили номерата, като им казали да се прибират и никой не им помогнал. Отрича да ѝ е извършвана проверка, а на жалбоподателя бил направен тест, но не видяла

резултата. По време на проверката седяла отпред на седалката до шофьора. След проверката си тръгнали и тя управлявала автомобила.

Съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168 ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Във връзка с твърденията за нищожност на обжалвания акт и доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика /напр. Решение № 2742 от 24.02.2012 г. на ВАС по адм. д. № 6335/2011 г./ са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум); 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание; 5). Превратното упражняване на власт е порок, водещ до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

На първо място, като безспорен критерий за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни- не пораждат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до

нищожност”.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. На основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от Началник група към ОДМВР- К., упълномощен със заповед №227з-1046/30.06.17г. на Директор на ОДМВР-К., относно: Оправомощаване на длъжностни лица от ОДМВР-К. да издават ЗППАМ по ЗДвП, приета към доказателствения материал. При това положение безспорно обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в индивидуалния административен акт.

Основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва. Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая оспореният акт е издаден на основание конкретна правна норма от ЗДвП.

На следващо място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт– липса на волеизявление, абсолютна липса на мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др., което в случая не е налице. Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. Съгласно Тълкувателно решение №16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, на който органът се позова. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. Отделно в обжалвания административен акт са налице фактически и правни основания, като словесното описание на заповедта кореспондира с описаното в АУАН. При това положение настоящият съдебен състав приема, че е налице правно основание за издаване на ЗППАМ, а доводът за липса на фактически и правни основания, респ. мотиви за издаване за несъстоятелен.

Предвид това в случая не се констатира грубо нарушение на императивни норми с характер на основни правни принципи, допуснати от административния орган при издаване на акта, влечащи нищожност на същия или незаконосъобразност поради допуснати на съществени процесуални нарушения, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя.

Досежно довода за нищожност, предвид издадени въз основа на АУАН № GA772691/08.05.2023 г. две заповеди- едната с последни цифри 54 по това дело и другата заповед с последни цифри 53, по която е образувано друго дело в АССГ № 7290/2023 г., на 49 състав, съдът намира следното:

Действително, въз основа на един и същи АУАН Серия GA № 772691/08.05.2023 г., на жалбоподателя са издадени две ЗППАМ, съответно- оспорваната в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №23-531-000054/08.05.2023 г., с която на основание чл. 22 от ЗАНН, е наложена на Х. А. С. ПАМ по чл.171, т.1, б.“б.“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, за нарушение по чл. 174 ал. 3 пр. 2 от ЗДвП- „ОТКАЗВА ДА МУ БЪДЕ ИЗВЪРШЕНА ПРОВЕРКА С ТЕСТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ УПОТРЕБАТА НА НАРКОТИЧ. В-ВА ИЛИ ТЕХНИ АНАЛОЗИ И НЕ ИЗПЪЛНИ ПРЕДПИСАНИЕ ЗА ХИМИКО- ТОКСИКОЛОГИЧЕН ЛАБ.ИЗСЛЕДВАНЕ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА УПОТРЕБАТА НА НАРКОТИЧНИ ВЕЩЕСТВА ИЛИ ТЕХНИ АНАЛОЗИ“, и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №23-531-000053/08.05.2023 г., с която на основание чл. 22 от ЗАНН, е наложена на Х. А. С. ПАМ по чл.171, т.1, б.“б.“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, за нарушение по чл.5, ал.3, т.1, пр.1 ЗДвП- „УПРАВЛЯВА МПС, ТРАМВАЙ ИЛИ САМОХОДНА МАШИНА С КОНЦЕНТРАЦИЯ НА АЛКОХОЛ В КРЪВТА НАД 0,5 НА ХИЛЯДА ДО 0.8 НА ХИЛЯДА ВКЛЮЧИТЕЛНО“.

Настоящият съдебен състав намира, че не е налице идентитет между двете заповеди, доколкото са наложени за две отделни самостоятелни административни нарушения, всяко от които представлява самостоятелно основание за налагане на ПАМ, поради което аргументите за нищожност на обжалвания акт в тази насока са неоснователни.

Несъмнено, според съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по Тълкувателно дело № 1/2021 г. на Общото събрание на съдиите от I и II колегия на Върховния административен съд (ВАС) отказите по чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата на водач за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения, като в този случай е приложима нормата на чл. 18 от Закона за административните нарушения и наказания.

Съгласно соченото в процесната заповед правно основание- чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест,

изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е задължаваща, доколкото изисква определено поведение на визираните в нея лица, изразяващо се в предприемане на активни действия. Структурата ѝ съдържа и трите елемента на правната норма - хипотеза, диспозиция и санкция. В нормата са уредени няколко отделни хипотези на отказ от посочените в нея лица, притежаващи качеството „водач“, някои от които свързани със задължението им да бъдат проверени за наличието и концентрацията на алкохол в кръвта, а други във връзка с установяване наличието на наркотични вещества/аналози. Нормата предвижда две форми на изпълнителното деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган. Тези забрани могат да бъдат съотнесени както спрямо проверката за употреба и концентрация на алкохол в кръвта, така и спрямо тази за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Нарушението е на просто, формално извършване, като законът не изисква настъпването на вредоносен резултат. Нарушението е довършено с настъпване на самия факт на обективизиране на отказа и възпрепятстване на проверката. Не е спорна субективната страна от фактическия състав на нарушението. Отговорността на физическите лица, имащи качеството „водач“ на описаните в нормата ППС-та, е виновна.

В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по-горе дата и място отказал да бъде проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. В тази връзка, описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Основанието за прилагането на ПАМ в случая се установява и от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя относно липсата на реквизити, включително на отразяване в заповедта на издадения талон за медицинско изследване доколкото това обстоятелство е изрично посочено в АУАН, на който се позовава административния орган. В случая жалбоподателят не сочи наличие на изследване, установяващо благоприятен за него резултат, респ. не ангажира доказателства в тази насока.

Съдът прие за установено по безспорен и категоричен начин, че С. е имал качеството на водач на МПС. Съгласно легалната дефиниция, съдържаща се в от § 6, т. 25 на ДР на ЗДвП „водач“ е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара

впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата. Без да дискредитира в цялост показанията на св. Г., счита, че не намира опора казаното от нея, че именно тя е управлявала автомобила преди спирането на автомагистрала „С.“ на посочената в заповедта дата и място. Нещо повече, свидетелката заявява, че по време на проверката седяла на предната седалка до шофьора. Априори, твърденията, че жалбоподателят не е имал качеството на водач на МПС представляват защитна версия, на която настоящият състав не дава вяра.

На следващо място, неоспорим факт е, че жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство дрегер Друг Тест за употреба на наркотични вещества.

В случая обаче, въпреки всичко изложено до тук, следва да се има предвид, че административнонаказателната отговорност, началото на която се поставя със съставяне на АУАН и административното производство във връзка с издаване на заповед за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с първото се реализира отговорността на субекта за извършени от него административни нарушения, респ. налагане на съответни административни наказания за всяко отделно нарушение, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. В случая тази цел е постигната с вече наложена предходна като номер Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №23-5310-000053 от 08.05.2023 г., издадена въз основа на същия АУАН от дата 08.05.2023 г., с която е отнето СУМПС за същия срок като с обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №23-5310-000054 от 08.05.2023 г., а именно „до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“. Т.е. жалбоподателят вече е с отнето СУМПС, респ. превантивната роля на ПАМ е постигната. Априори, ако процесната ПАМ бъде потвърдена, не би довела до отнемане на СУМПС, тъй като това вече е сторено.

Предвид изложеното, съдът намира, че процесната ПАМ наложена с обжалваната заповед, е в противоречие с принципа на съразмерност, заложен в чл.6 от АПК, следователно е и незаконосъобразна.

По тези съображения жалбата се явява основателна, а оспорваната Заповед за прилагане на ПАМ като незаконосъобразна следва да бъде отменена.

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 10 лв.- платена държавна такса и 800лв.- адвокатско възнаграждение /съгласно договор за правна помощ и съдействие- л.38/, който размер не надвишава предвидения размер в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Трето отделение, 73- ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Х. А. С. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №23-5310-000054 от 08.05.2023 г., издадена от Началник група към ОДМВР-К., с която е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б.“б.“ от ЗДВП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА ОДМВР- К., да заплати на Х. А. С. направените по делото разноски в размер на 810 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: